

den samme Charakter, naar jeg gjør opmærksom paa, at noget Saadant allerede er Tilfældet andesteds. Den ærede Ordfører kan saaledes ikke rejse ubelukkende ad Hovedlandeveien fra Kjøbenhavn over Korsør og videre, og hvorfor? Fordi Hovedstrækningen af Landeveien gennem Korsør fører ned til den gamle Skibsbro, uden at det endnu er lykkedes at faae Veistykket til Fernbanegaarden og den nye Dampskibsbro ind under Bestemmelserne om Landeveie eller Landeveisgader; dette Stykke betragtes endnu som en af Byens almindelige Gader. Det forekommer mig nu, at, naar dette Forhold kan bestaae i Korsør, saa kan det ikke være skridende mod sund Mennekesforstand, at der tænkes paa at etablere det samme Forhold i Nyborg.

Krieger: Den ærede Indenrigsminister brugte et Ord, som jeg troer, at det er værd at fastholde, nemlig, at det ikke endnu er lykkelig at faae Forholdet i Nærheden af Korsør ordnet paa den Maade, som jeg antager, at han selv vil ansee for den i og for sig lykkelige Maade at ordne det paa. Men naar man erkjender, at det vil være lykkeligt ved Korsør at opnaae en vis Ordning, er det saa rigtigt, naar der er Leilighed til at opnaae en saadan Ordning paa den anden Side af Beltet, da at skyde den bort der? Det, at den lille Bei, der fører fra Skibsbroen i Nyborg op til Fernbanen, muligt har størst Betydning, fjerner jo heller ikke Diffikeltigheden af, at der er en vis Eenhed i Hovedlandeveiene, saa at man ikke faaer saadanne Afbrydelser som dem, der ville kunne følge af Regjeringsens Forslag. Jeg haaber derfor, at det, hvorledes Afstemningen end idag falder ud over det omvistede Punkt, dog vil være muligt at faae Forholdet ordnet paa en rimelig Maade, saa at man ikke faaer det lidet lykkelige Slue af, at de omtalte smaa Daser blive staaende overgivne til en særlig Vedligeholdelsespligt.

Indenrigsministeren: Jeg meente dog egentlig ikke, at det Ulykkelige ved Forholdene i Korsør var det, at den af mig nævnte Strækning der ikke var bleven til Hovedlandevei, men derimod at endeel af

Strækningen hidtil havde været under privat Vedligeholdelse, og at man derfor ikke ret vidste, hvem man nu skulde paalægge fremdeles at holde Stykket vedlig, saa at der endog kunde være Fare for, at selve Forbindelsen blev brudt, idet det ikke var nogen ofentlig Bei, der førte til den nye Dampskibsbro. Derimod betragter jeg det ikke som nogen Ulykke, at Forbindelsen skeer igennem en af Byen vedligeholdt Bei.

Ordføreren: Det er overmaade haardt at maatte tage Ordet tiere, end man egentlig ønsker, men jeg maa dog endnu bemærke, at der ikke er den allerfjerneste Lighed mellem de to af den høitærede Indenrigsminister nævnte Tilfælde. I det ene Tilfælde er der Tale om en Hovedlandeveisgade, som har tabt en Deel af sin Betydning, og om en ved Siden af den anlagt ny Bei, som har en meget stor Betydning, uden at det er lykkedes — jeg kjender ikke Noget til Forholdet — at faae denne nye Veis Stilling bragt paa det Rene. Men dette har jo ikke den allerminste Lighed med det Tilfælde, hvorom vi nu tale, thi det, hvorom vi tale, er netop om en Deel af selve den gamle Hovedlandevei med dens Hovedlandeveisgade, som hidtil har været undergivet et exceptionelt Regime paa Grund af Fæstningsforhold, med Hensyn til hvilken det Spørgsmaal nu opstaaer — og det kan man ikke skyde fra sig — hvad der skal skee, naar Fæstningsforholdet ophører. Den høitærede Indenrigsminister siger, at den paagjældende Deel da skal være Bivei, medens jeg siger, at den skal være deels Hovedlandevei og deels Hovedlandeveisgade, alt efter de Grundsaetninger, som alt finde Sted paa den øvrige Deel af Veststrækningen gennem Nyborg og fra Nyborg til Odense. Her er Spørgsmaal om et nyt Forhold, som indtræder netop i Kraft af den foreslaede Lov, og det er da dens Pligt at fastsætte, hvor disse Stykker skulle blive af, thi ellers bliver Følgen den, at de komme til at ligge for Bind og Bove.

Da ikke Flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, efterat Formanden havde bemærket, at der ikke vilde blive stemt over §§ 1, 5 og 6, til hvilke der ikke var stillet Wen-